

Haarlem, 2022-11-11

Aan de minister van Natuur en Stikstof
Mevrouw CH. Van der Wal-Zeggelink

Geachte minister, beste Christianne,

'Altijd, in alle situaties, ben ik in de eerste plaats Christianne', sprak je mooi en overtuigend in College Tour. Daarom en omdat het persoonlijker is, kies ik ervoor om te tutoyeren. "Ik ben trots op iedere boer." Ook die zin trof me. Ik ben niet trots op ieder boer. De Nederlandse veehouderij is de bron van ca. 60% van de Nederlandse stikstofemissies. Ik heb wel begrip voor de boeren, want we hebben ze in een onmogelijke situatie gebracht. Trots ben ik op de boeren die de moed hebben om nu al, zonder de steun van de overheid, het roer om te gooien.

Ik ben ook niet trots op iedere minister, maar wel op jou. Ik bewonder je moed, de manier waarop je het gesprek aangaat, het luisteren, je vasthoudendheid en je aanhoudende begrip. En dat ondanks heftige agressie en persoonlijke bedreigingen die niet alleen jou treffen, maar ook je man en kinderen. Ik begrijp heel goed, dat je dat echt niet wil. Daarom voor jou een hart onder de riem.

Toch ontbrak er voor mij ook iets aan je mooie optreden. Waarom doe je dit? Die vraag is wel gesteld maar heb je voor mij niet bevredigend beantwoord. Waarom ben je bereid deze moeilijke taak en alles wat dat met zich meebrengt met verve op je te nemen?

Ik denk dat ik het weet maar ik had het je graag horen zeggen. Niet alleen voor mezelf maar voor alle kijkers, voor alle aanwezigen in de zaal en niet in de laatste plaats voor de boze en wanhopige boerenzoon die het bedrijf van zijn vader wil overnemen. Want je doet het niet om de boeren dwars te zitten. Je doet het juist omdat je perspectief wil brengen, omdat je een leefbare aarde wil nu en in de toekomst.

Iedereen mag weten, moet de boodschap krijgen, dat de aarde opwarmt, de zeespiegel stijgt, de biodiversiteit achteruit holt en we de mensheid aan het vernietigen zijn. Dat klinkt misschien overdreven, want het is echt niet voor te stellen dat we dat aan het doen zijn en toch is het waar. Als we niet de moed hebben om ingrijpende, pijnlijke, systeem veranderende beslissingen te nemen, hebben we geen toekomst meer. Is dat niet waar je steeds weer opnieuw je motivatie vandaan haalt?

In 2017 werd ik oma en sindsdien sta ik met de Grootouders voor het Klimaat 2x in de maand in Den Haag om politici eraan te herinneren dat de toekomst van onze kleinkinderen in gevaar is. Maar niet alleen de toekomst van onze kleinkinderen is in gevaar, nu al maken we overstromingen mee in Limburg, België, Duitsland, Bonaire. En in Tuvalu moeten mensen hun huis en land verlaten door onze manier van leven. Het is niet te bevatten wat we aanrichten en het moet stoppen.

Daarom heel veel dank voor je inzet, je moed, je kracht, je koersvastheid en je bereidheid om verantwoordelijkheid te nemen voor de toekomst van de mensheid. We hebben je nodig.

Hartelijke groet,

Paula van Liere